

Salámek.

Zima se v kraji uhnízdila natrvalo. Jako obvykle mě přepadal za nekončících šedivých dní v únoru pocit , že takhle už to zůstane. Není šance a není síla, která by to zvrátila, vyhrála a přinesla jaro...

Na úplném konci února se to však změnilo.

Jaro sice nepřišlo, ale na šedošedé ulice města se snesla sněhová peřina. Na naše poměry pořádná duchna. Letiště v Ruzyni bylo uzavřeno - nic do vzduchu, nic ze vzduchu. Dálnice z Prahy do Brna byla uzavřena, kdo byl zrovna "on the road highway 1", měl prostě smůlu a cesta z Prahy do Brna ho stála 14 a více hodin s přenocováním v "rychlém pruhu". Den předtím a dva dni po tom jsem měl stejnou cestu. Naštěstí ne však v den Dé. V den Dé, Kdo moh', zůstal doma.

A tak jsem se věnoval takovým věcem jako odhrabávání chodníku z jednoho konce na druhý, přičemž takto to díky přívalům sněhu mohlo jít pořád dokola. Svět kolem se velmi vzácně a takřka úplně zastavil, bylo nezvyklé ticho, bezvětří a jen vločky lehce šustily. Před polednem padat přestalo a za hodinku už svítilo zimní slunce na zimní mrazivě namodralé obloze. Skoro po kolena sněhu. Vzali jsme s Terkou boby a pekáč a vyrazili na kopeček do lesa jezdit. Nikde nikdo, ani živáčka. Les se tvářil skoro jako v létě: korunami stromů tak tak prosvěcovalo slunce, s tím rozdílem, že tohle "listí" bylo tak nějak bílý...

Na mobilu mi zapípala textovka. Wimpy píše: *Chumelí se chumelí, padá snížek bílý, Temelín se temelí, Rakušáci šílí a jaro je v p....*

Myslím, že v tu chvíli pod košatými korunami stromů mi to vzdalující se jaro zase po dlouhé době nevadilo. Nejsem si ani tak úplně jistej, kdo z nás z té sáňkovačky měl větší radost. Dětskou. No spíš dětinskou...

Promočení, unavení a dobře naladěni jsme se brodili sněhem domů zhltnout oběd. Cestou jsme hltal tu krásu kolem, ten nejslavnostněji oblečený den z celé letošní zimy. Kontury toho dne vidím ostře ještě teď. Snad by se ten zastavený dnešní den dal přirovnat k velkému orchestru na zahájení Pražského jara, těsně předtím, než dirigent poprvé pohne lehce taktovkou a z orchestru se ozvou první tóny...

Myslím, že to přirovnání není až tak vedle: ten Dirigent Nahoře totiž taktovkou pohnul a u nás Dole se opravdu ozvaly první tóny. První čtyři tóny. Byly to opět tóny v mém mobilu. Opět textovka. Stálo tam:

"Mám syna, váží 3.40kg a měří 50cm. Salám. "

Bylo 23.února 2001 a ač to tak nevypadalo, právě začalo první jaro nového milénia...

Loupis
Bratislava 22.5.2001